

Lieve Allen,

Dit wordt waarschijnlijk ons laatste verslag vanuit het warme Suriname. Van de berichtjes die we uit Nederland krijgen horen we dat het al behoorlijk koud is. Dikke jassen aan, elektrice dekens aan, wat zal dat wennen voor ons worden....., hier is het soms echt heet en dat is best zwaar vooral bij het vele sjouwen wat we gedaan hebben. We kijken echt uit om naar huis te gaan.

De laatste 2 weken was het echt zwaar. Buiten alles wat we tegen komen aan onrecht en wantoestanden hebben we ook hard gewerkt.

De eerste dagen van deze week hebben we in het magazijn gewerkt en hebben dozen en andere materialen uit gesorteerd die op naam stonden. Rob die de instellingen had gebeld kwamen de spullen gelijk ophalen.

Waar wij verblijven, in een appartementje van de Mr.Huber Stichting, is het appartementje naast ons nog in aanbouw. Dit heeft een paar dagen als opslagruimte gefungeerd want de jongens van de Mr.Huber Stichting kwamen met een grote bus en hebben voor de instellingen die zelf geen vervoer hebben de spullen meegenomen en daar in gezet. Ook wij hebben de auto's vol geladen en van hieruit de spullen bij de desbetreffende gebracht. Prachtig om te zien hoe blij men hiermee is.

We hadden vorige week een bezoekje gebracht bij een Lom school, waar kinderen met een licht verstandelijke beperking opzitten. Werkelijk nagenoeg niets had men daar. Maar wel een bevlogen schoolhoofd die zich met hart en ziel inzet voor deze kinderen. Het was echt prachtig dat we direct daar het nodige aan spullen konden brengen, zoals kinderboeken, spel- en ontwikkelingsmaterialen en schoolmaterialen, echt **super!!!**

Ook hadden ze niets, niets, niets aan hobby materialen voor deze kinderen. Van mijn schildersmaatje had ik geld meegekregen toen dacht ik gelijk dit is het! Wat is het niet leuk om voor deze kinderen verf te kopen. Dat hebben we gedaan. Met de nodige flessen plakkaatverf, papier en kwasten zijn we terug gegaan en ze vonden het geweldig!!!! Het was erg leuk want ze hadden een paar kinderen erbij gehaald en een jongentje die mee mocht helpen de spullen uit te pakken had ooit tegen zijn juf gezegd dat hij tekenaar/ schilder wilde worden!

Wat wel heel bijzonder is geweest deze week en waar we ook erg blij van werden is de uitnodiging die we kregen om dinsdagmorgen om 7 uur bij Minister Diko, van Regionale Ontwikkeling op gesprek te komen. Een ander tijdstip had hij niet en hij wilde toch nog wel met ons praten voordat we weer naar Nederland gingen. Dus wij een dinsdag om 5 uur op maar het was de moeite waard.

We hebben met deze minister kunnen praten over ons landbouw project voor het dorpje Asigrón, om naast het verbouwen van pomtajer, ook een verwerkings eenheid(fabriekje) op te zetten.

Dit project is bij ons Ministerie van Landbouw in Nederland ingediend en zij willen graag helpen maar ze willen ook dat de overheid van Suriname hun steentje bijdraagt.

Het mooie van alles is, is dat minister Diko zelf uit Asigrón komt waar zijn vader Basja is en dat hij ook een neef is van Glen Maboo, maar dat niet alleen hij is zijn afkomst niet vergeten Toen hij over het plan hoorde zei hij ook dat het geheel past in zijn opdracht als minister van Regionale Ontwikkeling.

Het is een zeer positief gesprek geweest en de minister heeft beloofd dat hij met zijn collaga van Landbouw gaat praten en als zij hun bijdrage niet leveren dat hij dat met zijn ministerie dan wil doen.

We zijn o, zo benieuwd naar het vervolg, want we gunnen ze het zo dat er weer meer werkgelegenheid en daardoor ook inkomsten komen.

Zoals ik net schreef verblijven we bij de Mr.Huber Stichting in een appartementje wat voor de instelling staat. Hierdoor hebben we zicht op het wel en wee van de kinderen en veel contact met ze. En ook veel plezier. Een van de kinderen komt dagelijks even langs om een kusje te brengen en een cadootje, een paar bloemen die hij van eenstruik heeft afgerukt of een dopje of een steen. Een klein gebaar dat zoveel zegt.

Het is ook geweldig om te zien hoeveel plezier de kinderen hebben met de bakfietsen die we een aantal jaren geleden al hebben gestuurd, dagelijks wordt er met veel plezier gebruikt van gemaakt door de kinderen zelf waarmee ze elkaar met veel plezier rondrijden.

Toen we de spullen die in het appartementje naast ons stonden opgeslagen wilden gaan uitrijden kwamen de kinderen aanrennen om ons te helpen ze in de auto te zetten. Wat een plezier deze kinderen hebben omdat ze kunnen helpen is aandoenlijk. En als je ze dan prijst voor hun hulp zijn ze apetrots.

In de zaterdagkrant van de Ware Tijd heeft gisteren een bijna pagina groot artikel over Stichting Corantijn gestaan, de kop luidde; **Stichting Corantijn; Helpen is meer dan containers sturen.** We hebben een paar kranten gekocht om mee te nemen naar Nederland. Mochten jullie belangstelling hebben om het te lezen dan kan dat op de website van de Ware Tijd, onder Mens en Maatschappij zal het te vinden zijn.

We gaan ons nu klaar maken om naar de dienst te gaan waar Apostel Klene vanmorgen is, fijn om dat ook mee te maken.

Veel liefs van ons weer en we denken ook heel bijzonder aan jullie allen in Nederland ook al is er niet altijd tijd en gelegenheid om dat te laten blijken.

Dikke brasa

Teus en Clara